

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2014. január 16.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — 2004/38/EK irányelv — A 28. cikk (3) bekezdésének a) pontja — Kiutasítással szembeni védelem — A tízéves időtartam számításának módja — A szabadságvesztés időtartamainak figyelembevétele”

A C-400/12. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Egyesült Királyság) a Bírósághoz 2012. augusztus 31-én érkezett 2012. augusztus 24-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Secretary of State for the Home Department**

és

G.

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök (előadó), J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot és A. Arabadjiev bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. június 20-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- G. képviseletében R. Drabble QC, L. Hirst barrister és E. Sibley,
- az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében A. Robinson, meghatalmazotti minőségben, segítője: R. Palmer barrister,
- az észti kormány képviseletében M. Linntam és N. Grünberg, meghatalmazotti minőségben,
- Írország képviseletében E. Creedon, meghatalmazotti minőségben, segítője: D. Conlan Smyth barrister,

* Az eljárás nyelve: angol.

- a lengyel kormány képviselőjében B. Majczyna és M. Szpunar, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében M. Wilderspin és C. Tufvesson, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.) 28. cikke (3) bekezdése a) pontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 A kérelmet a Secretary of State for the Home Department (belügyminiszter, a továbbiakban: Secretary of State) és G. közötti, utóbbinak az Egyesült Királyság területéről való kiutasítását elrendelő határozat tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2004/38 irányelv (23) és (24) preambulumbekzdése értelmében:
 - „(23) Az [európai] uniós polgárok és családtagjaik kiutasítása közrendi vagy közbiztonsági okokból olyan intézkedés, amely súlyosan sértheti azokat a személyeket, akik élve a Szerződés által rájuk ruházott jogokkal és szabadságokkal, már ténylegesen beilleszkedtek a fogadó tagállamban. Ezért korlátozni kell az ilyen intézkedések alkalmazási körét az arányosság elvével összhangban, figyelemmel az érintett személyek integrációjának mértékére, a fogadó tagállamban való tartózkodásuk időtartamának hosszúságára, az életkorukra, az egészségi állapotukra, családi és gazdasági helyzetükre, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatukra.
 - (24) Ennek megfelelően, minél nagyobb mértékű az uniós polgárok és családtagjaik integrációja a fogadó tagállamban, annál nagyobb mértékű védelemben kell részesülniük a kiutasítással szemben. Csak kivételes körülmények között, amikor a közbiztonság nyomós oka indokolja, hozható kiutasítási intézkedés azon uniós polgárokkal szemben, akik több éve a fogadó tagállamban tartózkodnak, különösen, ha ott születtek, és egész életükben ott tartózkodtak. Emellett ezeket a kivételes körülményeket kell alkalmazni a kiskorúakkal szemben hozott kiutasítási intézkedésekre, családi kapcsolataik védelme érdekében, az Egyesült Nemzeteknek a gyermekek jogairól szóló, 1989. november 20-i egyezményével összhangban.”
- 4 A 2004/38 irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikke a következőképpen rendelkezik:
 - „Ezen irányelv alkalmazásában:
 1. »uniós polgár«: egy tagállam állampolgárságával rendelkező bármely személy;

2. »családtag«:

a) a házastárs;

[...]

3. »fogadó tagállam«: az a tagállam, ahova az uniós polgár költözik azért, hogy a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát gyakorolja.”

5 Ezen irányelv „Kedvezményezettek” című 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezt az irányelvet kell alkalmazni mindazokra az uniós polgárookra, akik olyan tagállamba költöznek, vagy olyan tagállamban tartózkodnak, amelynek nem állampolgárai, valamint az őket kísérő vagy hozzájuk csatlakozó, a 2. cikk 2. pontjában meghatározott családtagjaikra.

[...]”

6 Az említett irányelvnek „A tartózkodás joga” című III. fejezete tartalmazza az irányelv 6–15. cikkét. A 6. cikk tárgya a „[t]artózkodás joga három hónapig”. A 7. cikk alapján bizonyos feltételek mellett a „[t]artózkodás joga három hónapot meghaladóan” is lehetséges.

7 Ugyanezen irányelvnek „A huzamos tartózkodás joga” című IV. fejezetében foglalt, „Az uniós polgárookra és családtagjaikra vonatkozó általános szabályok” című 16. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Azok az uniós polgárok, akik jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban, huzamos tartózkodási jogot nyernek ott. Erre a jogra nem vonatkoznak a III. fejezetben előírt feltételek.

(2) Az (1) bekezdést azokra a családtagokra is alkalmazni kell, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárral jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban.

(3) A tartózkodás folyamatosságát nem érinti az évi hat hónapot meg nem haladó ideiglenes távollét, sem a kötelező katonai szolgálat miatti hosszabb távollét, sem a legfeljebb 12 egymást követő hónapig tartó egyszeri távollét, amelyre olyan fontos okokból kerül sor, mint terhesség és szülés, súlyos betegség, tanulmányok folytatása vagy szakképzés, vagy másik tagállamba vagy harmadik országba történő kiküldetés.

(4) A már megszerzett huzamos tartózkodási jog csak a fogadó tagállamtól való két egymást követő éven át tartó távollét esetén veszik el.”

8 A 2004/38 irányelvnek „A beutazási és tartózkodási jog közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból való korlátozása” című VI. fejezetén belül az „Általános elvek” című 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) E fejezet rendelkezéseire is figyelemmel, a tagállamok korlátozhatják az uniós polgárok és családtagjaik szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát, állampolgárságra tekintet nélkül, közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból. Ezek az okok nem szolgálhatnak gazdasági célokat [helyesen: Ezen okokra gazdasági célok érdekében nem lehet hivatkozni].

(2) A közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott intézkedéseknek meg kell felelniük az arányosság elvének, és kizárólag az érintett egyén személyes magatartásán alapulhatnak. Korábbi büntetőítéletek önmagukban nem képezhetik ezen intézkedések meghozatalának az alapját.

Az érintett egyén személyes magatartása valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell, hogy jelentsen a társadalom valamely alapvető érdekére. Az adott ügghöz közvetlenül nem kapcsolódó vagy az általános megelőzési megfontolásokon alapuló indokolások nem elfogadhatóak.

(3) Az arról való meggyőződés érdekében, hogy az érintett személy veszélyt jelent-e a közrendre vagy a közbiztonságra, a fogadó tagállam, amennyiben lényegesnek tartja, a bejelentkezési igazolás kiállításakor, vagy bejelentkezési rendszer hiányában az érintett személynek a területére való érkezése napjától, vagy területén való jelenlétének az 5. cikk (5) bekezdése szerinti bejelentésétől számított legfeljebb három hónapon belül, vagy a tartózkodási kártya kiállításakor megkeresheti a származási tagállamot, vagy szükség esetén más tagállamot, hogy szolgáltatson információt az érintett személy esetleges büntetőjogi múltjáról. Ezek a megkeresések nem válhatnak rendszeressé. A megkeresett tagállam válaszát két hónapon belül megadja.

(4) A személyazonosító igazolványt vagy útlevelet kiállító tagállam lehetővé teszi ezen okmány olyan birtokosának, akit közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból utasítottak ki, hogy területére visszatérjen, bármely egyéb formai követelmény nélkül, akkor is, ha az okmány már nem érvényes, vagy a birtokos állampolgársága vitatott.”

- 9 Az említett irányelv „Kiutasítással szembeni védelem” című 28. cikke, amely szintén a VI. fejezetben található, a következőképpen rendelkezik:

„(1) A közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott kiutasítási határozat meghozatala előtt a fogadó tagállam figyelembe vesz olyan megfontolásokat, mint hogy az érintett személy menyi ideje tartózkodott a területén, az érintett személy életkorát, egészségi állapotát, családi és gazdasági helyzetét, társadalmi és kulturális integrációját a fogadó tagállamban, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatainak mértékét.

(2) A fogadó tagállam nem hozhat kiutasítási határozatot uniós polgárokkal és családtagjaikkal szemben, állampolgárságukra tekintet nélkül, ha azok huzamos tartózkodási joggal rendelkeznek a területén, kivéve súlyos közrendi vagy közbiztonsági okokból.

(3) Uniós polgárral szemben nem hozható kiutasítási határozat, kivéve ha a közbiztonság tagállamok által meghatározott nyomós okán alapul [helyesen: Uniós polgárral szemben – állampolgárságára tekintet nélkül – nem hozható kiutasítási határozat, kivéve ha az a tagállamok által meghatározott kényszerítő közbiztonsági okon alapul], ha:

- a) a fogadó tagállam területén tartózkodtak az elmúlt tíz évben; vagy
- b) kiskorúak, kivéve ha a kiutasítás a gyermek legjobb érdekében történik, amelyet az Egyesült Nemzeteknek a gyermekek jogairól szóló, 1989. november 20-i egyezménye határoz meg.”

Az Egyesült Királyság joga

- 10 A 2004/38 irányelv rendelkezéseit a bevándorlásról (Európai Gazdasági Térség) szóló 2006. évi rendelet (Immigration [European Economic Area] Regulations 2006) ülteti át az Egyesült Királyság jogába.
- 11 Az irányelv 27. és 28. cikkét az említett rendelet „Közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból hozott határozatok” című 21. cikke ülteti át.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 12 G. portugál állampolgár. 1998. április 12-én szintén portugál állampolgár házastársával utazott be az Egyesült Királyság területére. 1998 májusa és 1999 márciusa között G. alkalmazásban állt. Ebben a hónapban első gyermekének vállalása miatt abbahagyta a munkát, a gyermek ugyanezen év júniusában született meg. 2001-ben és 2004-ben G.-nek és férjének további két gyermeke született. G.-t munkanélküliségének ideje alatt a férje támogatta anyagilag 2006 decemberében történt különválásukig. G. és a férje különválásuk ellenére házasok maradtak.
- 13 2008 áprilisában G. gyermekeit befogadó szülőknél helyezték el a kórházi személyzet arról szóló jelzését követően, hogy az egyik gyermek sérülései nem balesetből származtak. 2008. november 21-én a családjogi ügyekben eljáró bíróság megállapította G. felelősségét az egyik gyermeke számára okozott sérülésekért. G.-t a bíróság egy rendbeli bántalmazás és 16. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett három rendbeli testi sértés vádjában bűnösnek találta, és 2009. augusztus 27-én huszonegy hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélte.
- 14 G. elítélését követően a gyermekek feletti szülői felügyeleti jogot férjére ruházták. Bár G. börtönben volt, engedélyezték számára a gyermekek felügyelet mellett és nyilvános helyen gyakorolt láthatásának jogát. 2010 áprilisában azonban a helyi hatóságok megszakították ezeket a látogatásokat, és 2010 augusztusában kérték e jog felfüggesztését. 2011. július 5-én a családjogi ügyekben eljáró bíróság határozatában fenntartotta a felügyeletet, közvetett kapcsolattartási formákra korlátozta a látogatásokat és bizonyos cselekményeket megtiltott, megállapítva, hogy G.-nek bizonyítania kell, hogy képes a stabil és kábítószer-fogyasztástól mentes életvitelre.
- 15 G. 2010. május 11-én, szabadságvesztésének ideje alatt az Egyesült Királyságban való huzamos tartózkodásra jogosító tartózkodási kártya iránti kérelmet terjesztett elő a Secretary of State-nél. E kérelmet a Secretary of State 2010. július 8-án elutasította, és a bevándorlásról (Európai Gazdasági Térség) szóló 2006. évi rendelet 21. cikke alapján közrendi és közbiztonsági okból elrendelte G. kiutasítását.
- 16 G. 2010. július 11-én, jóllehet büntetését már letöltötte, a Secretary of State kiutasítást elrendelő határozata folytán továbbra is őrizetben maradt. E határozatában a Secretary of State először is megállapította, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti, kiutasítással szembeni fokozott védelem az uniós polgárnak a fogadó tagállamba való beilleszkedésén alapul, és ez a beilleszkedés nem történhetett meg azalatt, míg a polgár szabadságvesztés-büntetését töltötte. Másodszor megállapította, hogy G.-t nem illeti meg a kiutasítással szembeni védelem közbülső szintje sem, mivel egyrészt nem bizonyította, hogy huzamos tartózkodási jogot szerzett, másrészt a közrenden és közbiztonságon alapuló nyomós indokok mindenképpen igazolták az érintett kiutasítását. Harmadszor a Secretary of State megállapította, hogy G.-t *a fortiori* a kiutasítással szemben alapszintű védelem sem illeti meg.
- 17 G. bírósági felülvizsgálat iránti kérelmet terjesztett elő a First-tier Tribunalnál (Immigration and Asylum Chamber). Ez a bíróság 2011. január 10-én helyt adott a keresetnek és megállapította, hogy G. a kiutasítási határozatot megelőzően tíz évet meghaladóan az Egyesült Királyságban tartózkodott, és hogy a Secretary of State nem bizonyította kényszerítő közbiztonsági okok fennállását. A First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) ugyanakkor megállapította, hogy G. nem bizonyította, hogy a 2004/38 irányelv értelmében huzamos tartózkodási jogot szerzett, mivel nem adott elő arra vonatkozó bizonyítékot, hogy férjének állása volt, vagy hogy más módon gyakorolta az EUMSZ-ből eredő jogokat.
- 18 A Secretary of State a First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) határozata ellen fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz. Ez utóbbi bíróság 2011. augusztus 13-án közölt határozatában hatályon kívül helyezte a First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) határozatát, azzal az indokkal, hogy az a nemzeti ítélkezési gyakorlattal ellentétes.

- 19 A kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárásban a Secretary of State elismerte, hogy G. a 2004/38 irányelv értelmében 2003 májusában huzamos tartózkodási jogot szerzett, és azt a későbbiekben nem veszítette el. Az alapügyben részt vevő felek álláspontja ugyanakkor továbbra is eltér mind a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti tízéves időtartam számításának módját illetően, mind a tekintetben, hogy a jelen ügyben miként kell értékelni az ezen irányelv 28. cikke (1) és (2) bekezdésének értelmében vett, közrenddel és közbiztonsággal összefüggő nyomós okokat, illetve indokokat.
- 20 A családjogi ügyekben indított eljárások a First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) előtt, illetve a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárások során befejeződtek, miután G. férje 2011 szeptemberében Manchesterbe (Egyesült Királyság) költözött. G. fogva tartása 2012. március 20-ig tartott.
- 21 E körülmények között az Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Az uniós polgár bűncselekmény elkövetéséért való elítélése miatti szabadságvesztésének időtartama megszakítja-e a fogadó tagállamban azt a tartózkodási időtartamot, amely ahhoz szükséges, hogy ez a személy igénybe vehesse a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti, kiutasítással szembeni védelem legmagasabb szintjét, vagy más módon kizárja-e a személyt a védelem e szintjére való hivatkozásból?
- 2) A [2004/38 irányelv] 28. cikk[e] (3) bekezdésének a) pontja szerinti »elmúlt tíz évre« hivatkozás azt jelenti-e, hogy a tartózkodásnak folyamatosnak kell lennie annak érdekében, hogy az uniós polgár igénybe vehesse a kiutasítással szembeni védelem legmagasabb szintjét?
- 3) A[z említett] 28. cikk (3) bekezdésének a) pontja szempontjából azt a tízéves időszakot, amelyben az uniós polgárnak a fogadó tagállamban kell tartózkodnia,
- a) a kiutasító határozat meghozatalától való, visszafelé történő számítással; vagy
- b) a polgár fogadó tagállamban való tartózkodásának kezdetétől való számítással kell számítani?
- 4) Amennyiben [a harmadik kérdés a) pontjára] azt a választ kell adni, hogy a tízéves időszakot visszafelé kell számítani, akkor különbséget jelent-e az, ha a személy az ilyen szabadságvesztést megelőzően megszerezte a tízéves tartózkodást?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A második és a harmadik kérdéstről

- 22 A kérdést előterjesztő bíróság a második és harmadik kérdésével, amelyeket elsőként indokolt megvizsgálni, lényegében egyrészt arra keresi a választ, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti tízéves időtartamot az érintett személy kiutasításáról szóló határozat meghozatalától visszafelé, vagy ellenkezőleg, e személy tartózkodásának kezdetétől kell-e számítani, másrészt hogy ennek az időtartamnak folyamatosnak kell-e lennie.
- 23 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróságnak már alkalma nyílt megállapítani, hogy jöllehet a 2004/38 irányelv (23) és (24) preambulumbekzdése azon személyek fokozott védelmét írja elő, akik ténylegesen beilleszkedtek a fogadó tagállamba, különösen akkor, ha ott születtek és ott töltötték egész életüket, mindazonáltal a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének

megfogalmazására tekintettel a meghatározó feltétel annak vizsgálata, hogy az uniós polgár ebben a tagállamban tartózkodott-e a kiutasító határozatot megelőző tíz évben (a C-145/09. sz. Tsakouridis-ügyben 2010. november 23-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-11979. o.) 31. pontja).

- 24 Ebből következően a huzamos tartózkodási jog megszerzéséhez szükséges időtartammal ellentétben, ami az érintett személynek a fogadó tagállamban való jogszerű tartózkodásával kezdődik, a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti fokozott védelem nyújtásához szükséges tízéves tartózkodási időt az érintett személy kiutasításáról szóló határozat meghozatalának időpontjától visszafelé kell számítani.
- 25 Másodszor, a Bíróság azt is megállapította, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy annak meghatározása érdekében, hogy valamely uniós polgár a kiutasító határozatot megelőző tíz évben a fogadó tagállamban tartózkodott-e – ami az e rendelkezés szerinti fokozott védelem nyújtásának meghatározó feltétele –, minden egyes esetben a releváns körülmények egészét kell figyelembe venni, különösen az érintett személynek a fogadó tagállamtól való egyes távollétei időtartamát, e távollétek összes időtartamát és gyakoriságát, valamint azokat az indokokat, amelyek az érintett személyt a fogadó tagállam elhagyására indították, és amelyek alkalmasak annak megállapítására, hogy e távollétekből az érintett személy személyi, családi vagy szakmai érdekközpontjának egy másik államba történő áthelyezése következik-e (a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 38. pontja).
- 26 E megfontolások alapján lehet megválaszolni azt a kérdést, hogy a fogadó tagállam területéről a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontjában említett időszak alatti távollétek milyen mértékben akadályozzák, hogy az érintett személy részesüljön az e rendelkezés szerinti fokozott védelemben, és e megfontolások azon az előzetes ténymegállapításon alapulnak, hogy ez a rendelkezés semmilyen módon nem utal azokra a körülményekre, amelyek a szóban forgó védelemhez való jog megszerzése tekintetében a tízéves tartózkodási idő megszakadását vonhatják maguk után (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 22. és 29. pontját).
- 27 Márpedig mivel a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti fokozott védelem megszerzésének meghatározó feltétele azon a tényen alapul, hogy az érintett személy a kiutasítási határozatot megelőző tíz évben a fogadó tagállamban tartózkodott, és mivel az ezen államtól való távollétei kihathatnak erre a védelemre, meg kell állapítani, hogy az e rendelkezésben foglalt tartózkodási időnek főszabály szerint folyamatosnak kell lennie.
- 28 Tekintettel a fenti megfontolások összességére, a második és harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés szerinti tízéves tartózkodási időnek főszabály szerint folyamatosnak kell lennie, és azt az érintett személy kiutasításáról szóló határozat meghozatalától visszafelé kell számítani.

Az első és a negyedik kérdéstről

- 29 Első és negyedik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját, hogy az érintett személy szabadságvesztésének időtartama megszakítja az e rendelkezés értelmében vett folyamatos tartózkodást, és ebből következően kihat az e rendelkezés szerinti fokozott védelem biztosítására, ideértve azt az esetet is, ha az érintett személy a szabadságvesztést megelőzően tíz évig a tagállamban tartózkodott.
- 30 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a Bíróság már megállapította, hogy a 2004/38 irányelv által a kiutasítási intézkedésekkel szemben létrehozott védelmi rendszer az érintett személyeknek a fogadó tagállamban való integrációján alapul, oly módon, hogy minél inkább beilleszkedtek az uniós polgárok és családtagjaik a fogadó tagállamban, annál nagyobb mértékű védelemben kell részesülniük a

kiutasítással szemben, tekintettel arra, hogy az ilyen kiutasítás olyan intézkedés, amely súlyosan sértheti azokat a személyeket, akik élve az EUM-Szerződés által rájuk ruházott jogokkal és szabadságokkal, már ténylegesen beilleszkedtek a fogadó tagállamban (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 24. és 25. pontját).

- 31 A 2004/38 irányelv 16. cikke (2) bekezdésének értelmezése során a Bíróságnak már alkalma nyílt megállapítani, hogy a nemzeti bíróság által kiszabott szabadságvesztés-büntetés azt bizonyítja, hogy az érintett személy nem tartja tiszteletben azokat az értékeket, amelyeket a fogadó tagállam társadalmi büntetőjogában is kifejezett, és így nyilvánvalóan ellentétes lenne a 2004/38 irányelv által követett, a huzamos tartózkodási jog létrehozásával szolgáló céllal, hogy figyelembe vegyék a szabadságvesztés időtartamait a huzamos tartózkodási jognak az irányelv 16. cikkének (2) bekezdése értelmében az uniós polgár olyan családtagjai által történő megszerzése szempontjából, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai (a C-378/12. sz. Onuekwere-ügyben 2014. január 16-án hozott ítélet 26. pontja).
- 32 Mivel mind a huzamos tartózkodási jogot, mind a 2004/38 irányelv szerinti, a kiutasítási intézkedések elleni védelem rendszerét alapvetően az érintett személyek beilleszkedésének mértéke alapozza meg, azokat az indokokat, amelyek igazolják, hogy a szabadságvesztés időtartamait a huzamos tartózkodási jog megszerzése szempontjából ne vegyék figyelembe, illetve amelyek alapján az ilyen időtartamok megszakítják az e jog megszerzéséhez szükséges folyamatos tartózkodást, az irányelv 28. cikke (3) bekezdése a) pontjának értelmezése során is irányadónak kell tekinteni.
- 33 Következésképpen a szabadságvesztés időtartamait nem lehet figyelembe venni a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti fokozott védelem megszerzése érdekében, és az ilyen időtartamok főszabály szerint megszakítják az e rendelkezés szerinti folyamatos tartózkodást.
- 34 A tartózkodás folyamatosságát illetően a jelen ítélet 28. pontjában a Bíróság emlékeztetett arra, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja alapján a fokozott védelem nyújtásához szükséges tízéves tartózkodási időnek főszabály szerint folyamatosnak kell lennie.
- 35 Márpedig azt a kérdést illetően, hogy az érintett személyt kiutasító határozatot megelőző tíz év során a tartózkodás folyamatosságának megszakadása milyen mértékben akadályozza, hogy az érintett személy részesülhet-e a fokozott védelemben, az érintett személy helyzetének átfogó értékelését kell elvégezni, minden egyes alkalommal azon időpontban, amikor felmerül a kiutasítás kérdése (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 32. pontját).
- 36 Ezzel összefüggésben, mivel a szabadságvesztés időtartamai főszabály szerint megszakítják a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti folyamatos tartózkodást, a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdését alkalmazó nemzeti hatóságok ezeket az időtartamokat figyelembe vehetik az egyes egyedi ügyekben releváns körülmények összességét kitevő többi körülménnyel együtt az annak meghatározása céljából végzett átfogó értékelés során, hogy a fogadó tagállammal előzetesen kialakult beilleszkedési kapcsolatok megszakadtak-e, és így biztosítják-e az említett rendelkezés szerinti fokozott védelmet, vagy sem (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 34. pontját).
- 37 Végül ami annak a körülménynek a hatását illeti, hogy az érintett személy a szabadságvesztést megelőzően tíz évig a fogadó tagállamban tartózkodott, emlékeztetni kell arra, hogy bár a jelen ítélet 24. és 25. pontjában a Bíróság emlékeztetett arra, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti fokozott védelem nyújtásához szükséges tízéves tartózkodási időt az érintett személy kiutasításáról szóló határozat meghozatalának időpontjától visszafelé kell számítani, mivel az e rendelkezés alapján végzett számítás eltér a huzamos tartózkodási jog nyújtása érdekében végzett számításoktól, ezt a körülményt az előző pontban említett átfogó értékelés során figyelembe lehet venni.

38 A fenti megfontolások alapján az első és a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az érintett személy szabadságvesztésének időtartama főszabály szerint megszakítja az e rendelkezés értelmében vett folyamatos tartózkodást, továbbá kihat az e rendelkezés alapján nyújtott fokozott védelem biztosítására, ideértve azt az esetet is, ha az érintett személy a szabadságvesztést megelőzően tíz évig a fogadó tagállamban tartózkodott. Mindazonáltal ezt a körülményt figyelembe lehet venni az annak meghatározása céljából végzett átfogó értékelés során, hogy a fogadó tagállammal előzetesen kialakult beilleszkedési kapcsolatok megszakadtak-e.

A költségekről

39 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés szerinti tízéves tartózkodási időnek főszabály szerint folyamatosnak kell lennie, és azt az érintett személy kiutasításáról szóló határozat meghozatalától visszafelé kell számítani.**
- 2) **A 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az érintett személy szabadságvesztésének időtartama főszabály szerint megszakítja az e rendelkezés értelmében vett folyamatos tartózkodást, továbbá kihat az e rendelkezés alapján nyújtott fokozott védelem biztosítására, ideértve azt az esetet is, ha az érintett személy a szabadságvesztést megelőzően tíz évig a fogadó tagállamban tartózkodott. Mindazonáltal ezt a körülményt figyelembe lehet venni az annak meghatározása céljából végzett átfogó értékelés során, hogy a fogadó tagállammal előzetesen kialakult beilleszkedési kapcsolatok megszakadtak-e.**

Aláírások